

EL NOSTRE AFER

No toquem aquest tema per manca d'inspiració d'altre; puix es tracta de un deure amb nostres aimats ideals. Ensem s'obeeix i atenc a una alusió que em feu l'amic professor en lletres i llengües J. Borrell en les columnes de un periòdic esperantista que dirigeix.

Es inductable que l'Esperanto viu una època àlgida encaminada al optimisme més falagüer, donada l'experiència històrica que atravesava. Aquest any la nostre llengua auxiliar internacional s'ha parlat més que mai i s'han discutit bases i s'han aprovat propòsits i s'han publicat més revistes que altres anys. Molt ens diuen els Congressos celebrats a Dantzig, on assistiren mil delegats dels diversos països del món, el de Lió, Filadèlfia i altres; els Jocs Florals celebrats a Mallorca; la elecció i selecció d'ésser declarada oficial en Congressos científics particularment ordenada i ésser proclamada en les estacions de radiodifusió tot tant universal com el que representen.

Amb molt gust acabem de saber directament com a França l'eximí ministre d'instrucció pública E. Herriot i el de marina Georges Leygues que s'ocupen no defalleixi la marxa ascendent de la llengua de Zamenhof, el primer internacionalista de cor que va viure i morir per l'ideal personificant-se en apòstol sublim. A ell, al gran visionari, el va matar la gran guerra, horror de la civilització del nostre segle, la que odiava tant per no concebre altra cosa dels homes que membres tots iguals de la gran col·lectivitat.

Gràcies a tan senzilla com bella llengua, peculiar per expressar-hi les més cares afeccions del nostre esperit, hem pogut assaborir traduccions directes de Ghauti i de Tagore el poeta indi molt favorable al nostre afer. També sabem noves directes de Xina per el professor Chien Bo, la nació actualment dels contrasentits; compendre'ns amb artistes de la gran bohèmia que visiten Barcelona després de París i Venècia i ens expliquen lirismes i tragèdies de la ruta, que de no ésser així en va hauriem intentat profunditzar-nos.

En fi, a més que necessari és indispensable s'avesi l'home després de la llengua nacional a la internacional, la única que pot restablir les llibertats sobiranes i la pau fent pas a la civilització ascendent, seguint l'estela esperançadora d'un francès, H. Barbusse i altres que molt l'honren pel seu saber i espiritualitat.

JOAQUIM GRAS QUERA

GLOSES

XIV

El Glosador ha tingut una alegria, que ja és dir.

Una pregona i íntima satisfacció tot l'envolcalla i gens egoïsta, vol compartir-la amb els llegidors del nostre setmanari.

Vaig presenciar la Festa del llibre. Una munió d'infants, rossos els uns, de cabells negres els altres, tots xamosos i tots bells, tots alegres i endiuementjats, s'atapeïen en l'ample sala on la festa es celebrava.

I vingué, després dels eloqüents discursos pronunciat explicant la finalitat de la diada, el repart de llibres que nostres benemèrites Autoritats posaven a mans dels Professors com a Biblioteca circulant entre els seus alumnes.

I fos perquè molts infantons no ho tinguessin ben comprès, fos perquè ells desitjaven única i exclusivament per a un tot sol, el llibre a entregar, el cas és que una desil·lusió amarga i un desencant punyent va contrariar a tants i tants que, ¡pobrets!, no ho podien pas ocultar en els semblants llurs.

Però vingué el dia en que a l'escola els hi feren remesa temporal del llibre flamant, no desflorat encara, i el Glosador vegé a un, i a un altre i altres nois, alegres, contents, riallers, mostrant als seus Pares i familiars el delicat i transitori present.

Heus-aquí el meu goig, la meva alegria, la satisfacció que m'omplena l'ànima i tot em corprèn!

Nostres infants estimen els llibres; alegrem-nos-en. Repiquem a joia.

...I ben certament que els poden estimar aquests llibres, perquè el Glosador, ànima d'infant, ha fullejat i llegit ja varis d'ells i també, si hagués sigut noi, s'hauria entristit el dia de la Festa del Llibre al veure que no n'hi donaven un a ell, i s'hauria alegrat, també al rebre'l més tard, de mans dels seus educadors, els seus segons pares que, com fruit assaonat els posaran a la ma una engruna de pa esperitual, l'aliment de la nostra ànima...

MÀRIUS

